

Historien om vanddråben Vinnie – *En fortælling om plantens cyklus*

Her er historien om vanddråben Vinnie. Vinnie var kommet hele vejen oppe fra himlen af og var landet her på jorden. Vinnie havde ét mål i livet – hun ville finde meningen med hvorfor hun var havnet her på jorden.

Vinnie var landet på en mark fyldt med smukke blomster.

Ikke ret lang tid efter hun var landet, mødte Vinnie en rod der var vokset hen ved siden af hende. Hun kiggede sig omkring og så, at der var tusinder af andre dråber ligesom hende, der var blevet fundet af roden.

Da Vinnie gik indenfor i roden, var det total umuligt at finde vej, ligesom i en labyrint. Så hvis ikke det havde været for alle de store skilte med pile, der alle pegede den samme vej, ville Vinnie aldrig kunne have fundet vej.

Jo breder gangene blev, jo flere dråber blev der samlet ved siden af hinanden. Hun fik en følelse af, at det her var rigtigt og hun fortsatte.

Efter lang tids vandring sammen med de andre dråber, kom hun til en 10 sporet plante-elevator. Hun kiggede op og det lignede en kæmpemæssig tyk rygsøjle der var formet af sugerør, tænkte Vinnie.

Hun stillede sig pænt i kø sammen med de andre dråber og efter lidt tid var det hendes tur til at stige ind i plante-elevatoren. Her blev hun transporteret højt op i planten. Men inden hun nåede toppen, sagde højtaleren i plante-elevatoren: “Første stop: udkigsposten Bladland. Her kan du købe forfriskninger hos klorofyl-kokken, mod betaling med en lille smule vand”.

Vinnie steg af i Bladland og blev imponeret over udsigten. Hun kunne mærke solens varme. Men hun kunne også mærke at det blæste ret meget. Nogle gange måtte hun lige gribe fat i noget for ikke at vælte.

En anden vanddråbe kiggede på hende og sagde "bare rolig, roden holder godt fast i jorden ligesom en anker, så vi vælter ikke". Vinnie smilede til den anden vanddråbe og takkede mange gange for de beroligende ord.

I hjørnet stod der en stor ventilator* der larmede helt vildt. Den trak CO₂* ind som klorofyl-kokkene brugte til deres madlavning.

Klorofylkokkene brugte varmen fra solen til at varme deres ovne op med. Og når man kom og betalte med næringsholdig vand, kunne klorofylkokkene blande det hele sammen og bage det til suktermadder. Sådan en madpakke ville Vinnie gerne have med på sin rejse, så det købte hun.

- Klorofylkokkene skulle altså bruge CO₂, vand med næringsstoffer i og varme for at kunne lave suktermadder.

Pludselig lød det over højtaleren, "ANGREB PÅ VEJ". En stor ged var på vej hen mod planten. Nu var det bare om at få benene på nakken, med afgang mod elevatoren igen. Vinnie nåede lige akkurat at få sin vandnumse med sig, inden geden hapsede et stykke af bladet. Py-ha!

Da Vinnie stod i elevatoren igen, på vej op, følte hun igen, at hun var på rette vej. Ud af højtaleren lød der: "Næste stop: Kronbladet." Dørene gik op og ind strømmede de varme solstråler. Der var den smukkeste udsigt og de flotteste farver på blomsternes kronblade.

Men hvad var det? Midt inde på blomstens støvdragere sad der en bi og på naboblomsten landede en smuk sommerfugl. Vinnie spurgte bien om, hvorfor den sad der. Bien svarede, at hun blev tiltrukket af blomstens smukke farve og duft og her kunne hun samle nektar, som hun kunne fodre sin bi-familie med. Den stak igen sit hoved ned i blomsten for, at slikke nektar op og da den kom op igen og så på Vinnie, var den fuld af gult støv over det hele. "Se mig, jeg har pollen over det hele" sagde bien,

og så samlede den støvet sammen og pakkede det i klumper nede på benene, så det lignede bukser.

Vinnie lagde mærke til, at noget af støvet fra bukserne dryssede ned i blomsten igen. "Hov du tabte noget af dit pollen", sagde Vinnie. "Det gør ikke noget", sagde bien. "Jeg har fået en hel masse hos alle de blomster jeg har spist fra. Så når jeg taber pollen ned i blomsten bliver det blandet og på den måde bestøver jeg blomsten, så den kan lave frø". Et øjeblik efter fløj bien videre til næste blomst.

Vinnie kiggede længe efter bien der fløj afsted. Hun satte sig i blomsten og så ud gennem støvdragerne, hvor det gule støv havde siddet på. Som tiden gik, blev hendes suktermadpakke mindre og mindre. Og der blev mindre og mindre plads rundt om hende. For som tiden gik, voksede små frø frem inde i blomstens midte.

Inden frøet blev helt modent tænkte Vinnie, at der inde, må der være ly og læ, så der ville hun gerne ind. Derfor krøb hun ind i det lille frø.

Dagene blev kortere og kortere og det blev koldere i vejret. Blæsten tog til og en dag, kunne Vinnie mærke, at frøet rykkede på sig og trillede. Hun følte pludselig at hun faldt. Det hele væltede rundt inde i frøet og BOM! Der lå Vinnie inde i frøet og tænkte: "AV! Åh nej, hvad skal der dog ske med mig?" Efter lidt tid blev Vinnie pludselig frygteligt søvrig og faldt i en dyb søvn.

Det blev stadig koldere. Snart landede sneen oven på frøet og gemte det væk.

Da det blev forår og varmere i vejret begyndte Vinnie at vågne igen. Hun fornemmede at hun var blevet en del af det lille frø, hun havde sovet i hele vinteren. Frøskallen havde nemlig beskyttet hende.

Frøhviden hun var blevet en del af, var dejlig blød og fugtig.

Hun strakte sig. Og i det hun strakte sig, gik der hul på frøskallen.

Vinnie, som nu var en del af planten, fik lyst til at strække sine ben og ud af frøskallen kom den fineste lille rod. Den havde ikke lyst til at komme ud i lyset og gik med tyngdekraften ned i jorden.

Noget tid efter var frøets madpakke (frøhviden) ikke så stor mere og Vinnie følte et behov for at komme op til overfladen og mærke solens lys igen. For der oppe kan man få alt den energi man har brug for.

Vinnie strakte sig igen og den fineste lille spire med små kimblade sneg sig langsomt op over jordoverfladen og strakte sine små nye blade op mod lyset.

En ny plante var født og Vinnie havde nået sit mål i livet.

